

Arrest

nr. 177 175 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 november 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2015 werd ingediend door:

Naam: [R.] Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;...'

Op 12.11.2015 diende betrokkene op basis van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische echtgenote, zijnde mevr. [R.N.].

Deze aanvraag werd ingediend op grand van een huwelijk dat werd afgesloten op 30.07.2015 te Skopje.

Op 18.02.2016 werd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen, na advies van het parket te Antwerpen, de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de Burgerlijke Stad van de stad Antwerpen.

Dit omwille van de volgende redenen (schrijven dd. 18.02.2016 gericht aan de referentiepersoon):

'Vooreerst werd vastgesteld dat meneer [R.] sinds 1994 verblijfsrecht probeert te verkrijgen in België. Hij diende niet minder dan vijf asielaanvragen in, deze werden allemaal geweigerd door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Meneer [R.] probeerde ook tweemaal verblijf te verkrijgen op basis van een schijnrelatie. In 1997 trad hij in het huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw [D.]. Op basis van het huwelijk diende hij een aanvraag tot vestiging in. Mevrouw [D.] diende echter een klacht tegen meneer [R.] wegens schijnhuwelijk. Zijn aanvraag tot vestiging werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. In 2014 bood meneer [R.] zich samen met mevrouw [S.] aan bij de burgerlijke stand te Ronse met oog op een mogelijk huwelijk. Mevrouw [S.] zette de huwelijksprocedure stop. Zij verklaarde dat meneer [R.] haar misbruikte om verblijfsdocumenten te bekomen. Heden probeert hij opnieuw verblijf te verkrijgen in België op basis van een huwelijk met u (mevrouw [R.]).

Bovendien huwde meneer [R.] in 2004 met mevrouw [R.]. Ze zouden ook twee gemeenschappelijke kinderen hebben. In 2011 en 2013 zouden ze samen in België verbleven hebben. Het is onduidelijk of ze ook effectief gescheiden zijn.

Hiernaast werd er een snelle gang van zaken vastgesteld. Jullie zouden elkaar voor het eerst gezien hebben in oktober 2014 op een conferentie voor Getuigen van Jehova te Bornem. Wat betreft jullie tweede ontmoeting lopen jullie verklaringen uit elkaar. Meneer [R.] verklaart dat hij u (mevrouw [R.]) zag op een conferentie te [...]. U (mevrouw [R.]) situeert de tweede ontmoeting één of twee maanden na de conferentie te Bornem. Jullie zouden elkaar eerst ontmoet hebben in het huis van [S.], een broeder uit de Jehova gemeenschap. Nadien zouden jullie alle drie naar de bijeenkomst te Hoboken zijn gegaan.

In januari 2015, minder dan één maand na het eerste persoonlijke contact, keerde meneer [R.] terug naar Macedonië. Jullie zouden contact gehouden hebben via Viber. In april 2015 reisde u (mevrouw [R.]) naar Macedonië en gaven jullie een verlovingsest. In juli 2015 ging u (mevrouw [R.]) opnieuw naar Macedonië en traden jullie in het huwelijk. Er was weinig persoonlijk contact tussen jullie. Men kan zich afvragen of jullie elkaar voldoende leerden kennen om te spreken van een duurzame relatie.

Daarenboven wenste meneer [R.] in april 2014 nog te huwen met een andere vrouw. U (mevrouw [R.]) lijkt hiervan niet op de hoogte te zijn. U (mevrouw [R.]) denkt ook dat meneer [R.] éénmaal gehuwd was, terwijl hij in werkelijkheid reeds twee huwelijken achter de rug heeft. Dit lijkt vreemd omdat meneer [R.] tijdens het interview bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties verklaarde dat hij u (mevrouw [R.]) verteld hebt over zijn vorige relaties.

Ook wat betreft jullie huwelijksfeest lopen de verklaringen uit elkaar. Meneer [R.] verklaart dat zijn broer niet aanwezig kon zijn op het huwelijksfeest in Macedonië. U (mevrouw [R.]) verklaart echter dat er geen huwelijksfeest plaatsvond in Macedonië. Het is evenmin duidelijk welke van uw broers of zussen meneer [R.] ontmoet heeft. Hij kan uw familieleden ook niet allemaal benoemen. U (mevrouw [R.]) kent de namen van zijn zonen niet.

Tot slot legde meneer [R.] leugenachtige verklaringen af tijdens het interview bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties. Zo verklaart hij dat hij pas in 1997 voor het eerst in België was, terwijl hij in 1994 een eerste asielaanvraag indiende. Verder verklaart hij dat hij tussen 1997 en 2014 niet in België verbleef. Uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat hij zowel in 2011 als in 2013 in België verbleef.'

Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van artikel 40bis, §2, 10 en artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel het volgende aan: "Schending van artikel 8 EVRM, artikel 27 wetboek IPR, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen".

Hij licht zijn betoog toe als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eenzijds is het evident dat artikel 8 EVRM geschonden is door de bestreden beslissing, gezien verzoeker door uitvoering van de bestreden beslissing gescheiden wordt van zijn echtgenote. Zijn echtgenote is hier in België tewerkgesteld, zodoende kunnen ze hun samenleven niet op een normale manier verderzetten in het land van herkomst van verzoeker, als een gehuwd koppel.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat ook artikel 27 van het Wetboek IPR geschonden is door de bestreden beslissing.

Artikel 27 van het Wetboek IPR bepaalt met name:

Art. 27_§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voor zover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procédure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 5 72bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procédure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.

Artikel 27 van het Wetboek IPR bepaalt dat alle Belgische overheden een buitenlandse authentieke akte kunnen erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden.

De ambtenaar controleert:

De rechtsgeldigheid volgens het toepasselijk recht;

- De echtheid van de akte*
- De strijdigheid met de openbare orde of wetsontduiking*

Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er sprake zou zijn van een valse akte, noch dat het huwelijk strijdig zou zijn met de openbare orde of dat er sprake zou zijn van wetsontduiking, of dat het huwelijk niet rechtsgeldig zou zijn volgens het Recht van Macedonië.

Het dient in casu benadrukt te worden dat de relatie op zich niet (opnieuw) dient beoordeeld te worden. Deze is (per definitie) al beoordeeld in het land waar het koppel in het huwelijksbootje is getreden.

Inderdaad heeft verzoeker en zijn echtgenote bij het aangaan van het huwelijk in Macedonië toestemming ontvangen om te mogen huwen.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij en zijn echtgenote beroep hebben ingediend bij de familierechtbank om hun huwelijk te laten erkennen.

" In 1994 heeft verzoeker meerdere asielaanvragen ingediend. Deze werden in een context van burgeroorlog in Joegoslavië.

Rond die tijd heeft hij dan mevrouw [D.] leren kennen. In 1997 besloten ze om samen in MACEDONIË te trouwen. Kort nadien hadden ze problemen die niet opgelost konden worden, dus besloten ze om te scheiden.

In 1998 keerde hij terug naar Macedonië.

Van 1998 tot 2004 woonde hij samen met mevrouw [R.S.].

In 2004 trouwde hij met mevrouw [R.] en kregen samen twee kinderen. Ze leefden 15 jaren samen.

In 2011 heeft hij samen met zijn toenmalige echtgenote [R.S.] en hun twee kinderen asiel aangevraagd in BELGIË. In datzelfde jaar werd hun asiel geweigerd en keerden ze terug naar MACEDONIË.

In 2013 is zijn ex-vrouw (waarmee hij wettelijk gescheiden was in MACEDONIË) met de kinderen naar DUITLAND gereisd waar ze daar trouwde en ondertussen al twee kinderen heeft met haar nieuwe partner.

In 2014 is verzoeker naar BELGIË gekomen bij zijn broer. Door zorgen en verdriet van zijn vorig huwelijk heeft hij de onverstandige beslissing genomen om het huwelijksaanzoek van mevrouw [S.] te aanvaarden. Hij kende mevrouw [S.] al van 1994 als een goede vriendin maar na haar aanzoek en afspraak voor huwelijk is hij te weten gekomen dat mevrouw [S.] niet meer zoals vroeger is; heeft hij besloten om zelfde documenten terug te trekken aangaande het huwelijk; bij de stad RONSE. Vervolgens heeft hij mevrouw [S.] niet meer gezien, daar ze in SERVIË ging wonen.

In oktober 2014 in een congres van getuigen van Jehova's in Bornem heeft [S.F.], een getuige van Jehova; aan verzoeker voorgesteld om mevrouw [R.N.] te leren kennen.

Op 27 december 2014, na twee maanden overwegen of hij al dan niet opnieuw een relatie zou beginnen, heeft hij besloten om naar de afspraak te gaan bij mijnheer [F.] waar mevrouw [R.] ook aanwezig was. Zo hebben ze elkaars telefoonnummers uitgewisseld en hielden ze regelmatig contact en spreken ze ook geregeld af

Op 21 januari 2015 keerde verzoeker terug naar MACEDONIË, maar ze hielden nog geregeld contact via Viber, via webcam en chatten.

Op 27 april 2015 is mevrouw [R.] naar MACEDONIË gegaan en hebben ze zich op 1 mei 2015 verloofd. Door hun geloofsovertuiging en gezien hun relatie hechter en vaster werd, besloten ze om te trouwen.

Op 6 mei 2015 keerde mevrouw [R.] terug naar BELGIË.

Op 27 juli 2015 keerde mevrouw [R.] terug naar MACEDONIË en hebben ze alles voorbereid om in het huwelijksbootje te stappen. Een van de documenten die belangrijk was om te trouwen in Skopje was een attest van de Belgische ambassade in BULGARIJE. Verzoekers hadden een afspraak gemaakt daar en hadden alle twee ook een interview afgelegd en nadien hebben ze een goedkeuring gekregen om te trouwen. Verzoekers zijn dus in het huwelijksbootje gestapt op 30 juli 2015.

Op 12 augustus 2015 keerden ze samen terug naar BELGIË.

Verzoekers wonen samen vanaf september 2015 (daardoor zijn ook hun huurcontract en hun belastingbrief op beider naam). Ze zijn beiden ongeveer even oud (mijnheer [R.] is drie maanden ouder dan mevrouw [R.]) en zijn beiden afkomstig van EX-JOEGOSLAVIË. Ze spreken beiden dezelfde taal. Ze zijn beiden ongeveer 45 jaar. Ze zijn beiden gelukkig in hun huwelijk. Ze komen goed overeen en hebben dezelfde geloofsovertuiging die ze samen kunnen beoefenen. Mevrouw [R.] weet alles over het verleden van de heer [R.], ze is momenteel zeer tevreden en ze wil hun leven verder samen delen en naar de toekomst kijken.

En daarenboven hebben ze heel veel bewijzen dat ze een relatie als gehuwden hebben (bijvoorbeeld foto's, DVD's, attesten, Viber-gesprekken,...).

Al deze elementen maken dat hun huwelijk erkend dient te worden.

Evenzeer belangrijk element is dat mevrouw [R.] zeer hoge inkomsten heeft, zodoende kan zij mijnheer [R.] gemakkelijk onderhouden, vooraleer hij zelf over kan gaan tot het vinden van werk.

Het dient benadrukt te worden dat zij voor de datum van de trouw in Macedonië, een interview hebben afgelegd bij het Belgisch Consulaat.

Het Belgisch Consulaat heeft geoordeeld dat er geen huwelijksbeletselen zijn en dat het huwelijk kan plaatsvinden.

Nadien zijn verzoekers in het huwelijksbootje gestapt.

Het feit dat hij 20 jaar geleden asiel heeft aangevraagd, in een compleet andere context, mag geen invloed spelen op de huidige situatie van verzoeker.

Verzoekers wensen daarnaast te benadrukken dat ze zeer regelmatig contact hebben met elkaar, zowel persoonlijk als via elektronische weg.

Omtrent het interview bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties wensen verzoekers nog het volgende op te merken:

- het mag niet verbazen dat mijnheer [R.] niet alle broers/zusters van mevrouw [R.] kan benoemen, aangezien er 11 kinderen zijn in het gezin [R.], waarvan 4 broers en 6 zusters van mevrouw [R.].

- Er wordt bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties zeer erg de nadruk gelegd op verzoekers verleden.

- Eveneens dient benadrukt te worden dat mevrouw [R.] laaggeschoold is en analfabeet. Exemplatief kan hier gewezen worden op het feit dat zij slechts één naam van de twee kinderen van verzoeker kon opnoemen, de tweede was ze vergeten; alsook vertelde ze dat de eerste ontmoeting in HOBOKEN was, terwijl daar de vergaderzaal was. Het gaat met name om een vergissing, ofwel had mevrouw [R.] de vraag verkeerd begrepen.

-

Artikel 8 EVRM: Recht op eerbiediging van privé; familie- en gezinsleven, stelt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.6 een inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, juncto artikel 27 Wetboek IPR, juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoeker citeert artikel 27 WIPR en betoogt vervolgens:

"Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er sprake zou zijn van een valse akte, noch dat het huwelijk strijdig zou zijn met de openbare orde of dat er sprake zou zijn van wetsontduiking, of dat het huwelijk niet rechtsgeldig zou zijn volgens het Recht van Macedonië."

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 WIPR en dat ze hiermee dus de motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling heeft geschonden.

2.5. Artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21".

2.6. Het bovenvermelde houdt in dat alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, zich dienen uit te spreken over de vraag of ze al dan niet kan erkend worden. In casu is de verwerende partij een Belgische overheid en werd ze geconfronteerd met een Macedonische huwelijksakte die verzoeker heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. In de bestreden beslissing kan echter geen eigen afweging van de verwerende partij in het licht van artikel 27 WIPR worden gelezen. Er is geen enkele verwijzing naar enige bepaling van het WIPR hoewel dit het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. De bestreden beslissing doet niet meer dan wijzen op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 18 februari 2016 om verzoekers Macedonische huwelijksakte niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, wat te dezen niet volstaat. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing de uitdrukkelijke motiveringsplicht in het licht van artikel 27 WIPR schendt.

2.7. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien de verwerende partij in haar nota stelt dat de bestreden bijlage 20 niet is gesteund op artikel 27 WIPR. Deze bepaling houdt zoals gezegd in dat de verwerende partij een eigen afweging moet maken inzake het al dan niet-erkennen van de huwelijksakte van verzoeker en niet zonder meer kan verwijzen naar de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 18 februari 2016, te meer daar er geen vonnis voorligt van de familierechtbank dat deze beslissing bevestigt en waaraan gezag van gewijsde zou kleven. De verwerende partij kan in haar nota dan ook niet dienstig opwerpen, “*De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de buitenlandse huwelijksakte weigerde te erkennen en niet overschreef in de registers van de burgerlijke stand. De verwerende partij kan derhalve niet anders dan vaststellen dat het bewijs van het rechtsgeldig huwelijk niet geleverd is, zodat artikel 40bis, juncto 40ter van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden. In de bestreden beslissing diende geenszins melding te worden gemaakt van het gegeven dat de huwelijksakte vals wordt geacht of in strijd wordt geacht met de openbare orde, nu verwerende partij zich enkel heeft gesteund op de vaststelling dat het huwelijk van verzoeker niet werd erkend.*”

2.8. De Raad dient conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de wettigheid te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en moet aldus nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552). Het is dus niet zo dat de Raad te dezen geen rechtsmacht heeft omdat de betwisting betrekking zou hebben op een burgerlijk recht of op geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota.

2.9. Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 juncto artikel 27 WIPR zodoende zijn geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.10. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA